

Els retaules de l'escultor Joan Lafarga i Nadal per a les capelles de Sant Jeroni (1891) i Sant Dimes (1893) de Montserrat

G. Josep Galobart i Soler

En aquest article donarem a conèixer un parell de testimonis gràfics i explicarem els dos retaules que l'escultor barceloní Joan Lafarga i Nadal va fer per a les capelles de Sant Jeroni i de Sant Dimes de Montserrat destruïts durant la Guerra Civil (1936-1939).

La construcció de nou de la capella de Sant Jeroni i la reconstrucció de la capella de Sant Dimes s'inscriu en el procés de restauració de les antigues capelles de la muntanya de Montserrat. La restauració s'inicià l'any 1858, amb la rehabilitació de les capelles de Sant Iscle i la dels Sants Apòstols, que formen part del recinte del Santuari. La dels Sants Iscle i Victòria es va moblar posant-hi *"un altarcico que la tradicion estima como procedente de la primitiva capilla dedicada a la Virgen, derruida el 1755"*, l'església vella de Montserrat, la romànica. Aquell retaule fou restaurat per l'escultor manresà Benet Cabanes, amb un quadre a l'oli dels sants Iscle i Victòria, pintat pel barceloní Josep Teixidor. La capella fou beneïda el dia 17 de novembre de 1858.

Un mes després, el dia 21 de desembre del mateix 1858, es va beneir la dels Sants

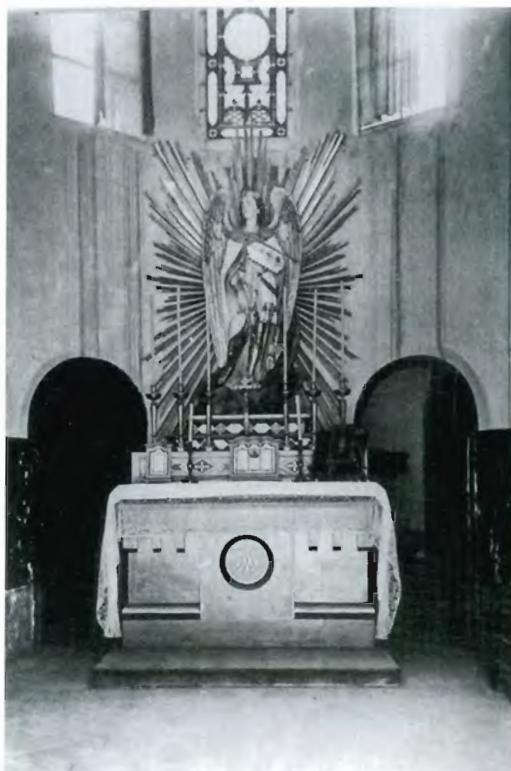

Retaule de la Santa Cova obra de Josep Cerdà (c.1900)

Apòstols. En aquesta també s'hi va posar un altar provinent de l'església vella restaurat també pel Sr. Cabanes de Manresa. *El Amigo del Viajero en Montserrat* ens el descriu: *Ese cuadro que representa a Jesucristo entregando las llaves a los apóstoles*. I també es van fer "12 cuadros de los apostoles para la capilla de ellos", que van costar 3 duros i 12 rals, però no sabem qui els va pintar. Les obres de les dues capelles foren finançades per diversos devots montserratins.

La restauració de la capella més important del conjunt montserratí, la de la Santa Cova, on segons la llegenda fou trobada la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, fou l'única obra que portà a bon terme, però amb dificultats econòmiques, la *Junta de Restauración de Montserrat*. Fou beneïda el dia 11 de setembre de l'any 1864, Festa del Sant Nom de Maria, per l'abat Miquel Muntadas. Segons diversos testimonis, en inaugurar-se, el presbiteri estava simplement presidit per una imatge de la Mare de Déu de Montserrat, amb vista a fer un retaule de marbre amb una imatge de la Mare de Déu a partir de les almoines dels pelegrins. A l'octubre del 1868 s'hi van posar els tres relleus sobre la llegenda de la troballa de la Imatge de la Mare de Déu de Montserrat de l'escultor Josep Cerdà. I el dia 1 d'abril del 1880 va arribar a Montserrat la "*Ymagen de marmol de N. Sra. de la Cueva*". I a Montserrat mateix, abans de posar-la a la capella de la Santa Cova, es van pagar per "*10 jornales de encarnar la Ymagen de marmol de la Cueva*, 10 duros.

La antiga capella de Sant Miquel, que havia estat totalment atterrada per l'exèrcit espanyol durant la guerra del Francès, fou construïda de nova planta segons un projecte de Francesc de Paula Villar Lozano. Hom hi posà una *dovotísima y hermosa imagen del Santo*. Fou beneïda solemnement pel P. abat Miquel Muntadas, *cantándose a todo a orquesta por la Comunidad y Escolanía una solemne missa*, el dia 29 de setembre de 1870. Fou en aquesta festa que l'abat Muntadas proclamà Sant Miquel com a patró de la Muntanya de Montserrat. D'aquesta capella ens ha arribat

Altar de la capella de Sant Miquel (c. 1885)

una fotografia del seu altar, presidit per una escultura de Sant Miquel Arcàngel.

No fou fins a la dècada dels 90 del segle XIX, que es construïren les dues capelles per a les quals l'escultor barceloní Joan Lafarga va fer els retaules de Sant Jeroni i de Sant Dimes, dels quals parlarem extensament més endavant.

A finals de la mateixa dècada es construí, de nova planta, la capella de Sant Joan Baptista. La beneí l'abat Josep Deás, el dia 28 de novembre de 1899. Hi fou posada una imatge de Sant Joan Baptista, de la qual no coneixem cap testimoni gràfic ni l'autor. Recentment fou rehabilitada i beneïda per l'abat Josep M. Soler la tarda del dia 23 de juny del 2016, vigília de la festa de Sant Joan. En aquesta restauració hom hi posà una nova imatge de Sant Joan Baptista, obre de l'escultor Miquel Oslé, ofrenada per l'Obreria de la parròquia de Sant Joan de les Abadesses.

La darrera de les capelles que es construí fou la de Sant Benet, patrocinada pels oblats de Montserrat i beneïda el dia 28 d'abril de 1927. Malauradament no hem reeixit a saber com es moblà la capella; ben segur que la presidia una imatge de Sant Benet. El que si sabem es que l'any 1945, els Oblats Benedictins de Montserrat restauraren la seva capella i hi varen posar-hi una imatge de Sant Benet de l'escultor Josep M^a. Camps i Arnau, obsequi de la família Muñoz.

De les vuit capelles montserratines només teníem testimonis fotogràfics dels retaules de la Santa Cova, que com hem dit anà construint-se progressivament a mesura que els donatius ho permetien. I una fotografia de l'altar de la capella de Sant Miquel. Ara, amb els testimonis gràfics que publiquem, podem conèixer els retaules de les noves capelles de Sant Jeroni i de Sant Dimes fets per l'escultor Joan Lafarga.

Santa Llúcia, de Joan Lafarga

L'escultor Joan Lafarga i Nadal

L'escultor Joan Lafarga i Nadal (1868 – 29-IX-1925) era barceloní, i tenia el seu taller al n. 4 de la plaça de Sant Felip Neri. Era con-

siderat un "escultor religiós", és a dir que es dedicava principalment a la imatgeria religiosa, daurador i restaurador d'obres religioses i retaules. L'escultor i el seu taller eren recomanats sovint per la *Revista Popular*. Entre altres premis, va guanyar una menció honorífica a l'Exposició Universal de Barcelona de 1888 i el 1894 va presentar, a l'Exposició General de Belles Arts, dues escultures de guix, una de les quals era un Sant Agustí. A l'Exposició Universal de Jerusalem de 1898, va guanyar la medalla d'Or de primera classe.

Altar del Sagrat Cor de Llavaneres

Tenim documentats diversos retaules seus. Una de les primeres obres que li coneixem, gràcies a una reproducció publicada per la *Revista Popular*, l'any 1892, és un bonic alt relleu de Jesús a l'Hort de Getsemaní. Sabem que l'any 1895 va daurar el nou retaule del Sagrat Cor de la parròquia de

Relleu de Jesús a l'Hort de Getsemaní, de Joan Lafarga (1892)

Mare de Déu dels Miracles

Santa Cecília

La Mare de Déu i el Nen Jesús

Sant Andreu de Llavaneres. L'any 1898 va fer dos retaules, el del Natzarè i el del Sagrat Cor, per a la parròquia de Palamós, en un estil "gòtic policromado". I el mateix any el retaule de la Mare de Déu del Carme de la parròquia d'Arenys de Mar. El 1900 va restaurar, daurar i fer algunes escultures noves als retaules dels Sants Reis i el del Naixement de l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri. A la *Revista Popular* hem trobat diverses notícies d'escultures de Joan Lafarga, però, aquí només en farem esment quan en podem publicar una imatge, per tal de donar a conèixer algunes obres d'aquest escultor: la Mare de Déu dels Miracles, de l'any 1895, que Lafarga feu per al poble de Valdemoro (Madrid); la bonica imatge de Santa Cecília que l'escultor va fer "para la conocida orquesta Muxins de Sabadell"; una Santa Llúcia, i una Verge amb el Nen Jesús, de les quals no coneixem la destinació.

Vegem a continuació els retaules que Joan Lafarga va fer per a les capelles de Sant Jeroni i Sant Dimes.

La construcció de la nova capella i el retaule de Sant Jeroni.

La construcció de la nova capella de Sant Jeroni, diu l'abat Josep Deàs, fou una iniciativa promoguda pel Sr. Ramon March. Segons la correspondència entre l'arquitecte F. de Paula Villar i l'abat Deàs, va ser el Sr. March que es comprometé a pagar la imatge de Sant Jeroni que l'havia de presidir. Deàs, el dia 29 d'agost de l'any 1887, escrivia: *hace dos dias me sorprendieron con un hermoso plan de una capilla o Iglesia para edificarla en S. Jerónimo. Visto por mi les hice presente las dificultades de realizarlo con la cantidad que han presupostado.* En aquell moment l'abat Deàs destinava tots els recursos econòmics del monestir i els donatius

que li feien els devots de la Moreneta per acabar el nou cambril de la Mare de Déu, i deia a Villar que, com el monestir no podia tirar endavant econòmicament aquell projecte, *el tal caballero* podria promoure una *suscripción* popular per poder edificar-la. Tres setmanes després, el P. abat Deàs parlava per primera vegada de la possibilitat de tirar endavant la construcció de la nova capella i altres obres a l'ermita de Sant Jeroni. I en un altra carta del mes de novembre, després de dir-li que *por ahora debemos prescindir* del projecte de bastir també una *torre miranda* al cim de S. Jeroni, que ara calia *concretarnos tan solo en la capilla*.

camí de les ermites, a sota mateix de la roca de Sant Jaume o Gorra Marinera, fins al Pla dels Ocells, que obra el pas per la roca del Trencabarrals. Per arranjar tot el camí fins a Sant Jeroni, s'hi va treballar des del mes de novembre del 1888 fins l'abril del 1889. Per a l'obertura del Pas del Trencabarrals i l'eixamplament de diversos punts del camí fins a Sant Jeroni, calgué barrinar-lo. Els barrinadors del Trencabarrals cobraren més de 65 duros. Es compraren uns 225 cartutxos de pólvora, pistons i metxes.

No fou fins a finals del mateix 1889 o principis del 1890 que començaren les obres de la nova capella i l'arranjament i ampliació de

Retaule de Sant Jeroni (1891)

A principis de l'any 1888 l'abat Deàs havia rebut una almoina de 200 duros, és a dir de 1000 pessetes, que asseguraven l'inici de la construcció de la nova capella.

Per poder tirar endavant les obres de Sant Jeroni i facilitar-hi l'accés, per al transport de materials i alhora per a la pujada dels futurs visitants, calgué obrir el camí anomenat del Trencabarrals. És el tram que va des del

l'antiga ermita com a restaurant arrendat a la família Vacarices de Collbató. En aquests treballs també calgué la intervenció de barrinadors per trencar la roca i de picapedrers. Així com pujar-hi la calç, més de 200 quintars, i uns 6000 maons.

La construcció de la capella estava acabada l'agost del mateix any 1890, com ho demostra la fotografia de la nova capella

publicada a la Revista Popular amb el peu de foto que diu: *Ermite de San Jerónimo, últimamente restaurada en el punto más elevado de la montaña de Montserrat*. A la llinda de la porta de la capella hi ha la mateixa data. La construcció de l'edifici s'havia acabat, però no seria fins l'any següent que es moblaria l'interior de l'església, amb l'altar i retaule de l'escultor Joan Lafarga, i es beneiria.

El dia 14 de febrer de l'any 1891 el monestir pagava a l'escultor una factura de 115 duros per l'altar i retaule de Sant Jeroni destinat a la nova capella montserratina. Probablement aquesta factura correspon al moment que Lafarga pujà a Montserrat per col·locar el retaule a la nova capella.

Abans de portar-lo a Sant Jeroni de Montserrat, fou reproduït a Barcelona i publicat a les pàgines de la Revista Popular el mes de maig del 1891. Com podem veure en la reproducció que publiquem, iconogràficament era una representació de Sant Jeroni penitent. El Sant, com a asceta, va mig nu, està agenollat davant de la creu i amb una calavera i els ossos que representen la mort i es colpeja amb una pedra al pit. A terra, als seus peus hi ha representat un capell cardenalici, com a conseller papal. La singularitat que presenta és la seva situació a Montserrat amb la representació d'unes roques montserratines. L'explicació d'aquest fet la dona la Revista Popular: *...representando al gran doctor de la Iglesia San Jerónimo en oración. Aunque el solitario de Belen nunca estuvo en Montserrat, el artista lo coloca entre los mismos picos de la sin igual montaña en recuerdo de aquellos ermitaños venerables que la impia Revolución arrojó de su amado retiro, en el que se ha puesto el sobredicho relieve.*

El dia 10 de març del 1891 tingué lloc la benedicció de la nova capella. La Crònica del monestir ho explica així: *"Haviendose levantado a espensas de un devoto una capilla en San Gerónimo, subió en este día el P. Abad acompañado de algunos padres, una seccion de los juniore y del P. Superior del [monestir] del Pueyo Rdo. P. Casanovas que se encontraba aquí, a inaugurar dicha capilla bendiciendose la iglesia y altar, cantando en seguida el mismo un oficio a canto llano, quedando de este modo*

abierta al publico para gloria del Santo".

Amb tot, la capella no s'acabà fins al mes d'agost de l'any següent, en què si col·locà una campana per aplegar els fidels per a la celebració de la missa o els actes devocionals. Segons la Crònica del monestir, el dia 4 d'agost, a la sagristia nova de l'església, l'abat Deàs va beneir dues campanes. Una era per al campanar de l'església i l'altra per a la capella de S. Jeroni. Els padrins li havien posat *"los nombres de Geronima y Matilda*. Aquesta campana havia estat ofrenada per

Capella de Sant Jeroni (1890)

un català resident a Amèrica. La Jerònima-Matilde consta que fou fosa per la foneria Pallés. Amb la instal·lació d'aquesta campana, la nova capella de Sant Jeroni estava totalment acabada.

El dia 30 de setembre de l'any 1935, durant la celebració de l'aplec de l'ermita de Sant Jeroni, uns quants estusiastes de la diada, ... al final del dinar feren una capta per tal de recollir fons per restaurar els desperfectes de la capella que li han

Capella de Sant Jeroni (1890)

causat el temps y les mans barroeres de molta gent que s'entreté a escrostonar les parets del temple. Ja feia quaranta-cinc anys que s'havia construït. Aquell dia es recolliren més de 600 pessetes i obriren una subscripció per aconseguir més diner i fer la restauració. Les obres consistiren en l'arranjament de les parets i la construcció d'un petit atri.

Tant el moblatge de la capella com la campana foren destruïts en començar la guerra civil espanyola l'any 1936. L'agost del 1946, el monestir disposava la quantitat de 25.000 pessetes "para la mejora de los caminos de S. Jeronimo y S. Juan, i para la restauración de la ermita de S. Jeronimo". No fou fins l'any 1950 que s'acabaren les obres de rehabilitació la capella. Es renova el paviment de la nau i també el del presbiteri, el qual s'enrajolà amb les petites rajoles que degueren sobrar del primer pis del claustre neoromànic del monestir construït per l'arquitecte Josep Puig i Cadafalch. Hom hi posà un altar nou de pedra amb una imatge de Sant Jeroni, dret, descalç i vestit de penitent. Amb un

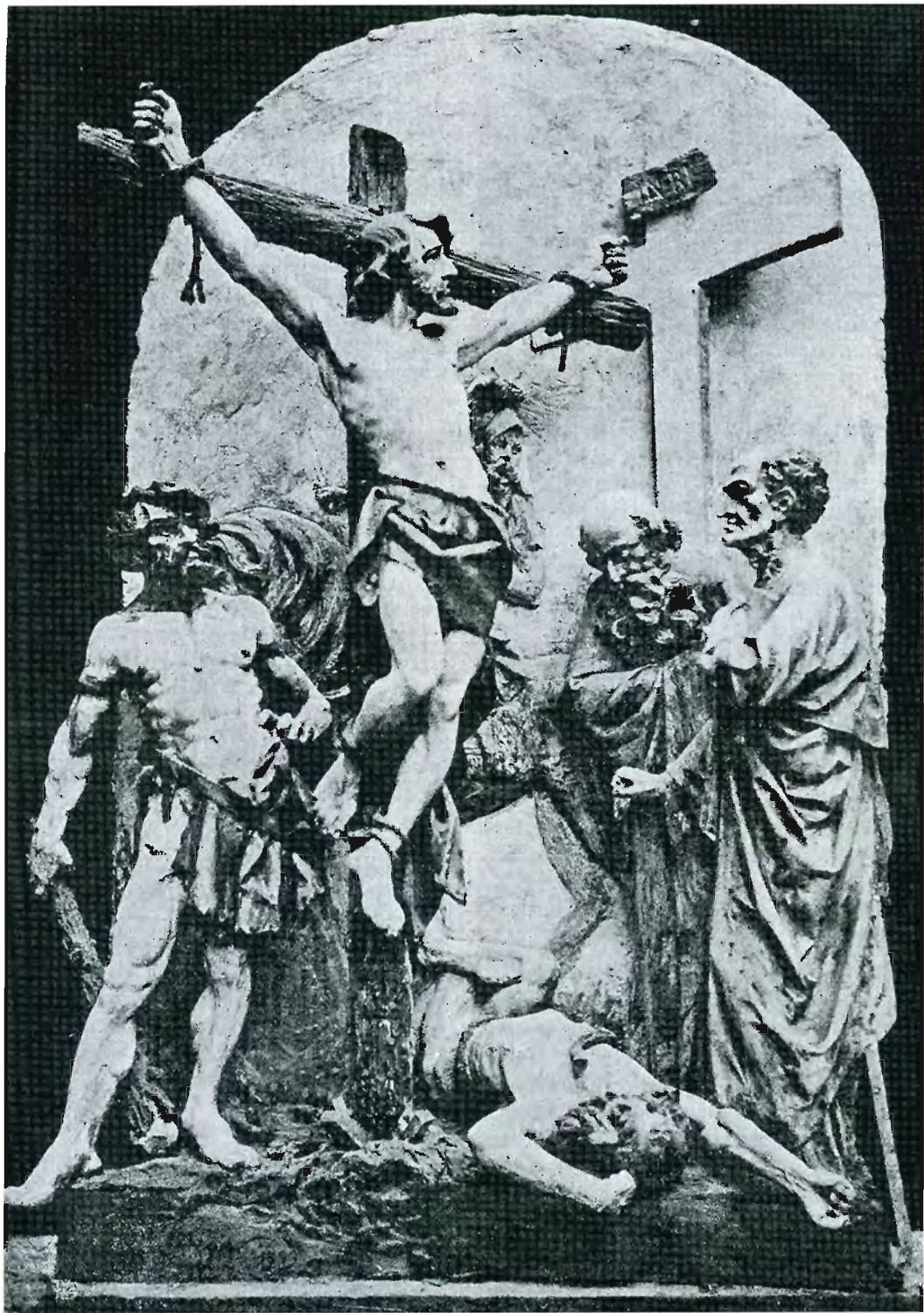
lleó assegut al darrere de les seves cames. La imatge del Sant té la mà dreta alçada i en actitud de beneir; la mà esquerra posada sobre un llibre que està obert sobre el cap del lleó. És una obra de l'escultor A. Moya.

A la dècada del 1990 hom hi afegir, a l'exterior de l'esquerra de la capella un sostre per poder aixoplugar els excursionistes, pelegrins i visitants que pugen fins al cim de Sant Jeroni. L'any 2016-2017 el Patronat de la Muntanya refeu totalment la teulada, que tenia algunes goteres.

La construcció de la capella i retaule de Sant Dimes

L'ermita de Sant Dimes com ha escrit el P. Cebrià Baraut, fou construïda al segle XV. És una de les ermites tradicionals de Montserrat, amb ermitans de renom i plasmada per dibuixants i gravadors il·lustres. D'altra part, però, té una rellevància històrica com cap de les altres ermites. Està situada en un indret estratègic, on hi hagué un antic castell de Montserrat i amb un episodi llegendari d'ocupació d'una colla de lladres. La seva situació va fer que durant la guerra del francès es convertís en un lloc de resistència per la Junta de Defensa de Catalunya, de trista memòria. En aquell moment hi vivia l'ermità Maur Picanyol, a qui se li confià la guarda de la Santa Imatge de la Mare de Déu durant la guerra del francès. Amagà i protegí la Joia de Montserrat tan bé com pogué. Per desgràcia "l'amagatall, fou descobert per dos soldats francesos, que després d'expoliar la Santa Imatge dels vestits i les joies que portava, conceberen el propòsit sacríleg de penjar-la en una alzina propera a l'ermita. Però la mort fulminant d'un d'ells féu que l'altre, espantat i penedit, la tornés a deixar en el lloc on l'havien trobada". L'ermita fou destruïda durant la guerra del francès (1811-1812). L'abat Simó Guardiola la reconstruí l'any 1817 i fins al 1822 hi visqué l'ermità Jaume Sambola. Després quedà abandonada i no tornà a ser habitada.

La capella actual és moderna i es construí aprofitant les parets del l'antic oratori de

Retaule de Sant Dimes (1893)

Capella de l'ermita de Sant Dimes abans de la reconstrucció (c. 1890)

Absis i lateral de la capella de Sant Dimes (c. 1900)

l'ermita. Les obres, fetes en dues fases, començaren el mes d'agost de l'any 1892 i s'allargaren fins al mes de novembre o principis de desembre del mateix any, ja que durant aquesta primera fase tenim documentats diversos pagaments per un total de 41 jornals de transports de materials amb cavalleria a Sant Dimes. La darrera anotació d'aquesta primera fase és molt interessant. Es tracta del pagament, fet el dia 15 de novembre del 1892, de la *Factura Carlos Bulsens. Por la piedra artificial para la capilla de S. Dimes = 61 duros*. Tot i que no ho explicita en l'assen-
tament creiem que en parlar de *pedra artificial* i pel valor de 61 duros, quantitat força important, es tracta de la pedra treballada de la porta, del rosetó i les cornises de la façana de la capella de Sant Dimes. El pagament d'aquesta factura ens fa pensar que amb la col·locació de la porta, el rosetó i les

cornises s'acabà la construcció de l'estructura de la capella.

Ens ha sorprès que la *Revista Popular*, en el número del 30 de març del 1893, publicava una fotografia del retaule de la nova capella amb un peu de foto que diu: *San Dimas el Buen Ladrón. Relieve del escultor Lafarga, en la recién restaurada ermita de San Dimas de Montserrat*. La mateixa fotografia del retaule de Sant Dimes apareguda a la *Revista Popular*, la publicà, cinc anys més tard, la revista la *Lectura Dominical* com a il·lustració a una *Plegaria del Buen Ladrón* escrita per Juan Eugenio Hartzenbusch.

La segona fase de les obres s'inicià a la segona meitat del mes de juliol d'aquell any 1893, ja que el dia 29 trobem un assentament de pagaments per obres a Sant Dimes. Aquell dia el monestir pagava 4 jornals al paleta Josep Matalonga a 16 rals S. Dimas = 3 d. i 4 r. 5 jornals de paleta, aquests a 15 rals. Així com 5 jornals de manobre a 9 rals i 7 jornales transportes materiales caballerias a 16 r. S. Dimas = 5 d. 12 r. Les obres de la capella

Façana de la capella Sant Dimes (c. 1900)

Imatge de Sant Dimes restaurada (2020)

Fragments de la imatge de Sant Dimes trobats (anterior a 1988)

de Sant Dimes s'havien reprès. I en aquesta ocasió s'especifica qui dirigia la brigada, sabem els jornals que hi van fer els paletes i els manobres i el seu cost. De fet era la brigada d'obres del monestir, encapçalada per *José Matalonga* què tenia per sobrenom *Carit*, com ho especifiquen altres pagaments, i que cobrava 16 r el jornal, 1 ral més per jornal que els altres paletes. Les obres no duraren gaire ja que només trobem un altre pagament fet el dia 5 d'agost. Amb aquest curt període d'obres, d'uns quinze dies o tres setmanes, degué arranjar-se l'interior i posar-hi el retaule que l'escultor Joan Lafarga ja feia mesos que tenia acabat, com hem vist per la fotografia publicada a la *Revista Popular*.

El dia 16 d'octubre del 1893, l'escultor cobrava per l'obra de l'altar i el retaule de Sant Dimes la quantitat de 215 duros. L'assentament del llibre de comptes ho consignava així: *Juan Lafarga. Por la construcción y*

Benedicció de la capella de Sant Dimes,
2 d'abril de 2018

decoración de un altar de S. Dimas = 215 duros. Remarqueu que aquest altar i retaule costà 100 duros més que el de Sant Jeroni.

La nova capella i retaule es benef el dia 4 de novembre, festa de Sant Carles Borromeo. La crònica del monestir ho explica així: *Dia de S. Carlos, en el que el P. Abat bendijo y celebró misa en la neva capilla restaurada de San Dimas el buen ladrón a espensas de una piadosa señora francesa, Melle. Licina Daudier de la Cherbonnerie, de Nantes, France. En seguida dijo otra misa el P. Solá y ultimamente el P. Dalmau quien asistió con todos los colegiales; todas tres se celebraron a las intenciones de la referida señora.* I continua amb la descripció de l'altar i capella: *Capilla y sencillo el altar que lo forma con una hornacina dentro el cual hay un grup de figuras que rodean a S. Dimas puesto en cruz, un centurión con lanza y a caballo y otros. El roseton y el frontis han quedado bien, lo mismo que la capilla y altar, aunque todo es sencillo, no deja con todo en su conjunto de ser elegante.* El cronista remarca que el rosetó i la façana havien quedat be; el mateix que la capella i l'altar.

Pel que fa al retaule dedicat Sant Dimes, és interessant iconogràficament. Era de fusta amb relleu, però amb la creu de Sant Dimes exempta al centre i posada una mica al davant, presidint el retaule. En la part d'escultura, al fons però en primer terme, presidint el conjunt i com dialogant amb Sant Dimes hi havia la creu de Jesús amb el

cartell amb la inscripció *El Rei dels jueus*, sense la imatge del Natzaré. Hi destaca un soldat a cavall, i a terra el cos d'un mort que representa el mal lladre. Al centre, a sota el costat dret de la creu exempta del Bon Lladre, hi ha un jueu i a la banda dreta dos homes que veneren Sant Dimes.

Durant la guerra civil de 1936-1939 l'altar, retaule i moblatge de la capella de Sant Dimes foren destruïts. L'ermita i la capella quedaren abandonades fins l'any 1967 o 1968, en què el G. Martí Sas rehabilità l'ermità, però no la capella, per a ús personal i també per ser utilitzada pels monjos de la comunitat per fer recessos o estades temporals. Cal remarcar que això es feia a redós del P. Estanislau M. Llopart, que el 13 de setembre del 1965 s'havia instal·lat a l'ermita de la Sant Creu per menar-hi vida eremítica.

Anys després d'haver-se acabat la guerra civil, la imatge de Sant Dimes del retaule de Lafarga fou trobada per un grup de monjos joves, als antics horts de sota l'ermita mateix. La imatge estava trencada, el cos del Sant molt malmès, amb els braços trencats, com podem veure en la fotografia feta l'any 1988. No hem pogut documentar la data en què fou trobada, però, s'ha de situar entre els anys 1950 al 1970. El P. Guiu M. Camps la guardà en una de les cel·les del corredor superior de sobre la basílica, destinades a dipòsit de materials del Museu Bíblic. La imatge a trossos fou retrobada pel P. Valentí Tenas, l'any 1988, en començar les feines de trasllat dels materials del dipòsit del Museu Bíblic de sobre la basílica als dipòsits del Museu de Montserrat abans de començar les obres de restauració de les cobertes de la basílica. El P. Guiu M. Camps confirmà al P. Valentí Tenas que eren els fragments de la imatge de Sant Dimes que feia anys que un grup de Juniors havien trobat als horts de Sant Dimes. El P. Tenas es feu càrrec de la imatge i la lliurà al G. Martí Sas, el qual demanà al G. Joaquim Martínez que restaurés la imatge de Sant Dimes, cosa que feu amb molta cura, interès i dedicació, malgrat el mal estat en què estava la peça. Darrere de la

fotografia dels fragments de la imatge que publiquem hi ha escrit: *Fragment de la imatge de S. Dimes trobat a la muntanya, un cop restaurada està de nou a l'ermita titular.* 1988. G. Joaquim M. Restituïda a l'ermita, fou col·locada a la primera estança, presidint el marbre que es feia servir d'altar, on restà fins a la restauració de la capella.

La capella de Sant Dimes fou restaurada i rehabilitada per iniciativa del P. Manel Gasch, majordom, i amb la col·laboració de diversos monjos i alguns laics, entre els anys 2016-2019. La restauració i rehabilitació s'estengué a tot el conjunt de l'ermita, començant per la capella, l'ermita i tot l'espai exterior. Per la seva condició de clausura monàstica, es d'ús exclusivament privat.

Les obres a la capella van consistir a refer la teulada. També s'hi van posar dues llindes laterals de pedra, que faltaven a la porta. A l'interior es va repicar tota i es va deixar a paret vista. Es refeu el terra i s'enrajolà tot de nou. S'hi van posar dos bancs, procedents de la capella de Sant Miquel. A l'absis, a paret vista, s'hi van posar tres creus, una de les quals és la de Sant Dimes, de l'escultor Lafarga, que estava a l'ermita des de la seva restauració. I les altres dues, la del centre amb la imatge del Crucificat, i la de l'esquerra del Crist una creu sense imatge. També s'hi instal·là la llum. Finalment es completà la restauració amb un bonic altar de pedra de travertí.

La benedicció de la restauració i rehabilitació de la capella de Sant Dimes tingué lloc a la tarda del dia 2 d'abril del 2018. Es feu en el marc de de la recuperació de l'Aplec de Sant Dimes. La benedicció la presidí el P. Manel Gasch, majordom, delegat pel P. Abat Josep M. La celebració va consistir en una litúrgia de la Paraula seguint el ritual de benedicció d'una casa religiosa i al final els assistents van cantar els goigs de Sant Dimes, amb lletra del G. Romuald Romagosa i música del G. Odiló Planàs. Tot seguit a l'ermita també acabada de restaurar, hi hagué un refresc. Varen participar-hi una vintena de persones entre els monjos i alguns laics

Interior de la capella de Sant Dimes (2021)

que havien col·laborat a la restauració.

Amb la benedicció de la restauració de la capella de Sant Dimes i amb el retorn de la imatge original del Patró, de l'escultor Juan Lafarga i Nadal, al seu lloc, la capella ha tornat al culte.

Benedicció de la capella de Sant Dimes, 2 d'abril de 2018